

Petra's Ontsnapping



G. NORMAN LIPPERT

Gebaseerd op de karakters en wereld van J.K. Rowling



Een Petra Morgenster Kerstverhaal
Door G. Norman Lippert
Opgedragen aan Tom Grey en supportstacie.net

Vertaling: Jos Bergenhenegouwen

Beste lezer,

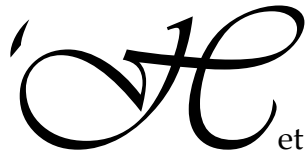
Dit verhaal is een beetje ongebruikelijk. Het is een extra verhaal wat plaats vindt tijdens de kerstvakantie in het boek genaamd "James Potter en de Vloek van de Poortwachter" wat een vervolg is op het boek "James Potter en de hal der Oudste' Kruising " . <http://sites.google.com/site/harryenjamespotter/> Als je deze boeken niet gelezen hebt, zitten er in dit verhaal een nogal forse belangrijke "spoilers" en tevens is het minder logisch dan je zou verwachten.

Daarom, mag ik dan zo vrij zijn om voor te stellen dat je de boeken van de bovengenoemde verhalen eerst doorneemt voor je verder leest?

Als je de Harry Potter serie van Mw. Rowling leuk vond (en wie dit in zijn handen heeft vond dat niet?) dan is er een redelijke mogelijkheid dat je deze verhalen ook leuk zult vinden. Pak dan "Petra's Ontsnapping" weer op. Het zal dan veel duidelijker zijn en je zult blij zijn dat je het advies hebt opgevolgd.

Als je aan de andere kant de bovengenoemde verhalen al gelezen hebt en Petra's verhaal tot dusver kent, dan hoop ik echt dat je zult genieten van deze extra glimp in haar leven.

Voorwaarst...



et is niet bedoeld als een lijf aan lijf sport, Albus,' zei James, zijn broer van zich af duwend op de vloer naast de stoel. 'Je brak bijna mijn toverstok, grote sukkel.'

'Misschien als je bij het Zwerkbalteam was gekomen, zou je je wat gemakkelijker voelen met een ruw spelletje,' zei Albus zoetsappig terwijl hij opstond. 'Trouwens, als je niet zo makkelijk was om om te duwen, zouden we nog spelen en had ik nu vast een punt gescoord.'

James stond op van de stoel en klopte zijn kleding af. 'Je bent gewoon kwaad omdat ik aan het winnen was. Lily heeft gelijk; je kunt *niet* tegen je verlies. Ze zei me nooit Leuning en Landingen met jou meer te spelen, omdat je de laatste keer dat ze won de pionnen uit het raam gooide.'

'Dat liegt ze,' mopperde Albus. 'Ze heeft me nog nooit verslagen met dat stomme spelletje. Trouwens, Mam gebruikte een Accio spreuk om de pionnen uit de achtertuin te halen.'

James draaide zich naar de vrijwel lege leerlingen kamer. 'Wat is de stand, Roos?'

Roos zuchtte vanuit haar stoel bij de openhaard. 'Zeven tegen nul,' zei ze zonder haar boek te laten zakken.

'En wie is er aan het verliezen?' vroeg James door, opzij kijkend naar Albus.

'Ik,' antwoordde Roos. 'Hou je mond en laat me lezen. Dit is belangrijk als je het niet erg vind.'

'Hef de Wiekel nou maar op,' zei Albus, oefenend met zijn toverstok op een nogal beurse appel op een stoel in de buurt.

'Ik ga deze zo hard augeren dat je weken bezig zult zijn om de appelmoes van de muren te schrapen.'

James grinnikte en de twee jongens lieten de appel tussen zich in zweven. Vanuit een hoek keek Petra Morgenster stil toe. De twee jongens worstelden om elkaars spreuken te

overtroeven, hierbij de appel dwingend op en neer te bewegen. Albus bewoog zich tussen de stoelen door, in concentratie op zijn lip bijtend en een kleine tafel omver werpend. De appel danste over een bank en viel bijna op Petra's schoot.

James schoot naar voren, zijn toverstok wild in zijn vuist bewegend. Hij stond recht voor Petra zonder zijn blik van de wild hobbende appel af te nemen. Petra bewoog niet. Even later rolde de appel weer door de kamer en zoefde in de richting van de openhaard. James dook eronder om te voorkomen dat Albus hem op zijn doel zou laten vallen.

Kort daarop stond Petra op. Zonder te kijken waar ze heen ging, liep ze door de kamer, precies langs James en Albus. Geen van de jongens keek naar haar toen ze voorbijkwam, ondanks het feit dat ze dicht genoeg langs James liep om met de achterkant van haar mantel langs zijn knie te strijken. Petra verbaasde zich hier niet over. De mantel was meegekomen met haar vaders spullen en het was een opmerkelijke krachtige mantel. Ze verstopte zich niet echt. Ze was er gewoon gewend geraakt om het kledingsstuk te dragen, deels omdat het haar warm hield maar vooral omdat het haar de vrijheid gaf die ze nodig had om te... onderzoeken.

Onzichtbaarheid was een grote toevoeging voor iemand met zo veel geheimen.

Petra stapte zacht door de lege gangen, tastend met haar hand langs de koude stenen muren. Veel van de lantarens waren uitgemaakt, maar de vele ramen lieten het harde winterlicht binnen, de schaduwen verzachtend, de schilderijen en harnassen vlak en levenloos verlichtend. In haar linkerhand droeg ze een klein object. Ze keek niet naar die hand en zou verrast zijn als ze dit wel zou doen, verbijsterd om het omklemde ding daar te zien, bijna alsof haar linkerhand een eigen leven had. Petra liep enkel, alleen haar rechterhand gebruikend om deuren te openen en trapleuningen vast te houden, haar linkerhand aan haar zijde houdend, altijd aan haar zijde met diens eigen duistere geheim.

Schoolhoofd Merlijn was hier, ergens. Petra wist niet waar hij was in het kasteel, maar ze bemerkte hem, hoewel hij al enige dagen niet gezien was. Hij was nog altijd op zoek naar iets, daarmee bezig. Dat was goed. Ze had het sterke vermoeden dat, hoe krachtig haar mantel ook was, het haar waarschijnlijk niet zou verbergen voor de Directeur als hij in de gang verscheen. Voor nu was Petra blij dat ze niet gezien kon worden, helemaal door Merlijn. Ze liep stilletjes door, kennelijk zonder haast.

Boven aan de trap, ging Petra naar rechts. Onopgemerkt liep ze door een donkere gang, weg van het grote raam op de overloop. Het was veel kouder in dit gedeelte van het kasteel en het zou nog kouder zijn waar ze naar op weg was, maar dat vond ze niet erg. Ze voelde het nauwelijks.

Ze wist dat wat ze aan het doen was, verkeerd was, maar toch, het verschil tussen goed en kwaad was nu minder belangrijk voor haar dan een paar maanden geleden. Zo veel dingen waren verwarrend nu. Zoveel dingen waren moeilijk om aan te denken, zoals haar vader en haar moeder en de doos van het Ministerie en zelfs de mantel die ze

nu droeg. Er was iets helemaal verkeerd aan haar begrip over deze dingen, maar ze kon zich er niet toe brengen dit onder ogen te zien. Het was te pijnlijk.

Petra's vloek was dat ze te slim was, derhalve kon ze niet doorgaan met zichzelf in de maling te nemen. De stem in de kamer vertelde haar dat, spoedig, dit zou veranderen. Haar hoop zou spoedig vervuld worden, de balans zou bereikt worden, en dan zou het allemaal voorbij zijn. Niets zou dan meer uitmaken. De verwarring zou verbranden in een verblindend licht van een volledig nieuwe werkelijkheid. Tot dan, moest Petra omgaan met de worsteling in haar eigen hart en geest. Ze dacht dat ze dit kon. Ze hoopte dat ze dit kon.

Ze stond voor de deur van de meisjes badkamer. Daarin was de geheime doorgang die leidde naar de kamer, en de vreemde flikkerende beek. Ze was zich vaag bewust dat ze bezeten begon te worden van de beek en zijn prikkelende, plagende geheim. Maar op hetzelfde moment wist ze dat daar niets nieuws voor haar was. Nog niet tenminste. Ze verlangde om neer te dalen in de duisternis en de gezichten te zien van hen waar ze van hield. Maar ze wist dat dit haar veelal alleen verdrietig en gefrustreerd maakte. De tijd was nog niet rijp. Tot die dit was, kon ze alleen maar kijken en hopen. En vrezin.

Onopgemerkt kneep haar linkerhand in het object dat ze vasthield. Het was een kleine, vuile pop met knopen voor ogen en rommelig zwart haar. Zijn voorhoofd was voorzien van een puntige bliksemschicht, erop gekrabbeld met donkere groene inkt.

(In de Griffioendor leerlingen kamer, drukt James opens zijn hand tegen zijn voorhoofd toen een korte pijscheut er doorheen brandde. De pijn was bijna direct weer weg, maar het leidde hem lang genoeg af om Albus zijn eerst punt te laten scoren. Albus juichte verrukt terwijl James zijn hoofd schudde, verbaast en bezorgd. Roos keek op, haar wenkbrauwen gefronst en keek James in zijn ogen. Het boek in haar handen was donkerrood gebonden, oud en rafelig. Op de rug bedrukt in versleten goud, stonden de woorden: Boek van de Parallele Geschiedenis Deel III.

In de gang voor de meisjes badkamer, stond Petra bewegingloos, haar rechterhand uitgestrekt nog net de houten deur niet aanrakend. Tenslotte knipperde ze. Ze wendde zich van de deur af. Waarschijnlijk was ze de laatste tijd genoeg in de kamer geweest. Waarschijnlijk was het tijd voor een onderbreking. Langzaam iets onafwijsbaars in haar hart bevechtend liep Petra terug van waar ze gekomen was. Ze voelde zich er niet beter door, maar ze voelde dat ze er meer grip op kreeg.

De laatste tijd was dat een uitzonderlijk gevoel.



e met sneeuw bedekte heuvels waren bijna verblindend in het

koude namiddaglicht. Petra kneep haar ogen tot spleetjes toen ze van het kasteel liep, luisterend naar het geknerp van haar laarzen op het ijzige pad. Ze had geen plan of doel, maar spoedig verschenen de daken van Zweinsveld boven de heuvels. Slierten witte schoorsteenrook trokken lijnen in de lucht, duidend op gelukkige harten en warme spijzen. Op een afstand hoorde Petra het galmen van kerst liederen. Ze glimlachte een beetje in zichzelf en liep in de richting van het geluid.

Toen ze het dorp binnen kwam, was Petra verrukt over de vrolijk geklede en drukke menigte die door de straten trok, babbelend en lachend. Ze glimlachte terwijl ze door liep en omdat ze haar vaders mantel had achtergelaten in de slaapkamer, samen met de mysterieuze pop, glimlachte veel van de gezichten in de menigte terug naar haar. Een kleine zeer oude tovenaar boog naar haar, zetten zijn wollen muts af en toonde zo zijn kale kruin.

‘Vrolijk kerstfeest schoonheid,’ riep hij vrolijk. ‘En mag het nieuwe jaar je veel vreugde brengen.’

Petra glimlachte wat geheimzinnig en liep door.

Een grote drukke menigte stond buiten Tovertweeling Topfop Shop, dringend om binnen te komen voor iets wat het bord buiten aanpreef als een “Eens in je Leven Vijf Uur Maanlicht Gekte George Is Volledig Knetter Feestdagen Uitverkoop – Der – Uitverkopen!” Petra keek maar zag niemand die ze kende tussen de amicale schuifelende groep. Ze liep er via de andere kant van de straat aan voorbij, draaiend om de twee verdiepingen hoge krantenkraam en in de richting van de Drie Bezemstelen.

Het was erg warm binnen, vol met uitgelaten heksen en tovenaars. Ze zaten samen gepakt rond de kleine tafels, heet boterbier drinkend of Oude Klare’s Jonge Borrel met pepermuntsmaak, de gemengde stemmen kaatsten van de muren als een koorzang van vogels. Petra baande zich een weg naar de bar en gleed op een lege stoel tussen twee stevige schouders.

‘Wat kan ik voor je inschenken, lieffie?’ schreeuwde Madam Rosemerta over de kakaphonie van stemmen en vóór Petra een plek innemend, kennelijk gelukkig met de extra drukte van de feestdagen.

‘Misschien een kamer, voor een nacht of twee?’ antwoordde Petra, een Galjoen op de glanzende bar leggend.

Rosmerta keek snel, deskundig, naar de Galjoen. Ondanks dat ze wel wat ouder werd had ze nog altijd de prachtige reeën ogen en weelderige vormen die haar al tientallen jaren een boegbeeld in Zweinsveld maakte.

‘Een beetje een meisjes ontsnapping?’ zei ze zich naar Petra buigend. ‘Weten we zeker dat we dat een goed idee vinden, liefje? Het is nu een vrolijke boel buiten, maar als de zon ondergaat worden de dingen een weinig... interessant.’

‘Ik kan wel voor mezelf zorgen,’ zei Petra glimlachend en iets in haar glimlach deed Rosmerta’s ogen iets verwijden. Ze bekeek Petra even en liet de Galjoen verdwijnen.

‘Iedereen weet dat de wereld gek is op een vrouw die weet wat ze wil,’ reageerde ze, toestemmend en fronsend.

‘Thrimpel hier zal je met je bagage helpen, als je die hebt. We serveren geen ontbijt, maar onze lunch maakt dat ruimschoots goed. Je kunt kiezen tussen de laatste twee kamers schatje en laat maar weten als je iets nodig hebt, goed?’

Petra knikte glimlachend naar de oudere vrouw.

‘En alleen maar omdat ik het gezegd wil hebben,’ zei Madam Rosmerta weer over de bar leunend en in Petra’s oor sprekend. ‘Hou je toverstok gereed als de zon onder gaat. Er zijn hier laatst in de buurt wolven gezien, als je begrijpt wat ik bedoel. Kan geen kwaad voorzichtig te zijn.’

Petra knikte opnieuw. Deze keer glimlachte ze niet.



Tussen Petra’s vader aardse bezittingen zat een armoedig aantal kleren, een hoed, een paar leren laarzen die zo versleten waren dat ze niet meer rechtop konden staan, een heel goedkope toverstok, een scheermes, zeven Galjoenen, twee Sikkels en een pot met Knoeten die Petra niet de moeite waard had gevonden te tellen. Het was niet veel, maar het leek zijn volledige bezit te zijn toen hij gearresteerd werd. Petra had niet geweten wat te doen met het geld, maar toen ze in haar gehuurde kamer stond boven de Drie Bezemstelen, kijkend door het raam over de lengte van Groeneveldlaan terwijl de avond veranderde in een paarse schaduw, besloot ze dat een “meisjes ontsnapping”, zoals Madame Rosemerta het genoemd had, de perfecte keuze was. Haar vader had er waarschijnlijk mee ingestemd.

Er had nog een ding op de bodem van de doos van het Ministerie gelegen. Verpakt in een zakdoek had Petra een kleine opalen broche gevonden gezet in een fijne gouden krullige vatting. Hoewel ze het niet kon weten terwijl ze de broche in haar hand hield,

erop neerkijkend met twee eenzame tranen die strepen trokken over haar wangen, wist ze dat het een Kerstcadeau voor haar moeder was geweest, gekocht door haar vader, slechts dagen voor zijn arrestatie. Hij had nooit meer de gelegenheid gehad om het aan haar te geven. Zelfs Petra kon zien dat de broche niet heel duur was geweest, maar het had een onopvallende gratie en schoonheid die haar verraste. Bescheiden als het geweest was, had het haar vader waarschijnlijk een paar maandsalarissen gekost. Kijkend in het vale parelmoerachtige oppervlak van de steen, kon Petra zich goed haar vader staand in de juwelierswinkel voorstellen (op een of andere manier wist ze dat het Ichabod Snuisterijen en Rariteiten was geweest, op de hoek van Wegisweg en Verdonkeremaansteeg), in zijn mooiste overhemd en stropdas, wriemelend aan zijn kraag, pogend te doen of hij wist wat hij deed terwijl de eigenaar, meneer Ichabod zelf, zuchtte en koud glimlachte. Ze zag haar vader kijken naar de opalen broche in de vitrine, zag hem zich ernaar buigen in verrukking over de eenvoudige schoonheid en zijn gezicht klaarde op. De prijs gekrast op een klein kaartje naast de broche was meer dan hij er eigenlijk voor kon betalen, maar hij besloot dat hij hem hoe dan ook zou aanschaffen.

Het had Petra's vader nog een maand werk en sparen gekost, terwijl meneer Ichabod had geweigerd om de broche te reserveren, geweigerd om te laten afdingen, omdat hij (zoals Petra duidelijk in haar gedachten kon zien) gewoon niet kon geloven dat een eenvoudige man in een slecht zittend kostuum en werkmanspet, ooit in staat zou kunnen zijn om de broche te betalen. Tenslotte echter had hij het geld gehad en meneer Ichabod had vrolijk de broche ingepakt en een bon geschreven in zijn kriebelige juweliers handschrift. En haar vader was vertrokken, met de broche in zijn zak, de glimlach glimlachend van iemand die wist dat hij net iets geweldigs had gedaan voor een persoon waar hij veel van hield.

Petra staarde ongezien uit het raam naar de besneeuwde straat, de broche in haar hand. Mogelijk was het een volkomen verzonnen verhaal over meneer Ichabod en haar vader en de broche in de vitrine, maar ze dacht van niet. De herinnering was opgesloten in het opaal, opgeslagen als een kleine schat. En nu dat Petra wist hoe haar vader eruit had gezien, zijn gezicht te hebben gezien in de mysterieuze reflectie van de beek in de Kamer, was de herinnering zelfs helderder. Het was een tragisch visioen, omdat haar vader nooit de kans had gehad om de broche aan de vrouw te geven voor wie hij hem gekocht had, maar het was tegelijk een lief visioen, omdat haar vader vrolijk erin was geweest. Hij had niet geweten wat er met hem zou gebeuren. Zijn toekomst was eenvoudig en simpel en voor zover het hem aanging was deze helder.

Zonder er bij na te denken pinde Petra de broche op haar mantel. Dit gedaan hebbend tuurde ze naar haar reflectie in het raam. De broche glom in het afnemende avond licht, ving het en maakte het magisch. Petra zuchtte.

Even later verliet ze de kamer, de deur zachtjes achter zich sluitend. Ze ging een stukje lopen.



e Dorpsstraat was leeg terwijl de zon in een uitspatting van

hard oranje en paars onderging. Koude kwam uit het oosten, blies vlokken sneeuw door de straat als was het zand. Petra stopte bij de winkelramen in de straat en staarde doelloos naar de goederen in de etalage: decoratieve Goblin zwaarden en kelken bij Bos Metaalwerken, luxe lederen aktetassen en veren bij Schrijfhals, kleurrijke jurken bij Gladstijk. Uiteindelijk zwierf Petra van de Dorpsstraat en ging voorbij de voorkant van het Krijsende Kot, de hekken verlaten en vervallen sinds het Krijsende Kot was gestopt met krijsen. Ze trok haar mantel om zich heen toen de kilte naar binnen gleed. Tegen de tijd dat ze besloot om terug te gaan naar de Drie Bezemstelen en misschien iets te eten uit de keuken van Madam Rosemerta, was ze niet zeker waar in Zweinsveld ze was. Bijgepakte huisjes, veel ervan in vervallen staat, stonden samengeperst in de smalle straat. Over de lage daken echter, kon Petra de geruststellende gele gloed van de lampen aan de Dorpsstraat zien. Niet gerust over de verschillende figuren die ze over het voetpad zag zwalken, draaide ze een steegje in met de bedoeling zo over te steken naar een drukkeres straat.

Het steegje was er smal en bedekt met sneeuw. Petra baande zich moeizaam een weg, zich vast houdend aan hekjes en muren voor steun. Het was een scheve steeg, gelegen aan een nogal verlopen deel van het dorp. Petra wist niet dat zulke plekken bestonden in Zweinsveld. Versleten kleding hing bijna bevroren aan de waslijnen die zich tussen de gebouwen bevonden, vuilnisbakken en scheve portalen bevolkten de steeg, deze bijna blokkerend. Schaduwen verduisterden de hoeken toen het donkerder werd, alsof de nacht de steeg nooit verliet, maar zich er eenvoudig een beetje in terugtrok tijdens de helderste delen van de dag.

Er was een geflikker voorbij de volgende hoek van de steeg. Petra sloeg de hoek om, struikelend over een enorme hoop sneeuw en bemerkte dat ze zich tussen een groep magere, smerige figuren bevond. Er hadden zoveel lagen rafelige kleding aan dat even duurde voor ze hen herkende als Gobelins. De kleine figuren zaten bijeen gepakt rond een magisch Gobelijn vuur wat helder brandde in de ronding van een gebroken ketel. De vlammen van het vuur sprongen en dansten wild, kennelijk gevoed door niets. De Gobelins keken naar Petra, hun keverzwarte ogen ondoorgrondelijk.

‘Sorry,’ zei Petra, haar adem veroorzaakte wolkjes in de vrieskoude lucht. ‘Ik probeer de weg terug naar de Dorpsstraat te vinden. Kunnen jullie me misschien in de juiste richting sturen?’

De Gobelins staarden enkel met harde gezichtsuitdrukking naar haar en hun knokige handen gevouwen over hun knieën. Petra vroeg zich een moment af of ze dakloos waren, maar besloot toen van niet. Gobelins waren erg ondernemend en pasten zich snel

aan. Een snelle blik door de steeg lieten haar de waarheid zien: vlakbij was de dienstingang van Bos Metaalwerken, dus dit waren waarschijnlijk de Gobelin metaalbewerkers, rustend na een dag sloven. Het zou er grappig uitgezien hebben als ze niet een eigenaardige harde uitdrukking in hun kleine ogen, die naar haar starden, zouden hebben.

‘Laat maar,’ zei ze zich in beweging zetten om rond de groep te lopen. ‘Ik zie dat ik bijna bij de straat ben. Vanaf hier vind ik het wel.’

Het duurde heel even voor Petra in de gaten had dat een van de Gobelins sprak. Zijn stem was diep en zacht, verontrustend, maar vreemd beleeft. ‘Is het mogelijk vrienden, dat de knappe jonge heks niet weet dat ze de grond van de Gobelins schend?’

Petra stopt bij het geluid, haar bloed werd koud.

Een andere Gobelin sprak zonder zijn blik van haar af te wenden. ‘Het lijkt erop, jep. En ze doet zo bazig, zonder respect voor beleefdheid en omgangsvormen. Zullen we haar op de hoogte brengen?’

‘Het spijt me,’ zei Petra, haar stem vlak houdend. ‘Ik dacht dat dit een algemene steeg was. Ik wilde het niet schenden.’

‘Het bord genegeerd,’ zei de derde Gobelin zacht, nog steeds niet Petra aansprekend ondanks zijn ijskoude blik. ‘Onwetend van de wet. Verwacht ongetwijfeld verdraagzaamheid. Is dat niet echt weer iets voor een heks?’

Petra werd geblokkeerd door de drie, met haar rug tegen een koude stenen muur. Ze dacht razend snel na zich bewust van haar toverstok in de zak van haar mantel. Ze besloot hem niet te pakken, bang om de ontmoeting uit de hand te laten lopen. De Gobelins begonnen op te staan en bewogen om haar te omsingelen.

‘Wat is, euh, de wet?’ vroeg ze met klapperende tanden van de kou. ‘Ik verwacht geen verdraagzaamheid. Ik wist het niet. Ik wil graag, euh...’

‘Ze moet tol betalen,’ zei de eerste Goblin, zijn zwarte ogen glommen gemeen in het magische vuur.

Petra klopte op haar zakken. ‘Ik heb niet veel. Zes Galjoenen denk ik.’

‘Geen *tovenaar* geld, mijn mooie dochter,’ sneerde de tweede Gobelin met zijn zachte stem. ‘Dit is Goudgriep niet. Jou geld is waardeloos voor ons.’

Een van de Gobelins trok zijn ruige wenkbrauwen op en deed een stap dichterbij. ‘Ze draagt een Gobelin eigendom op haar mantel, vrienden,’ zei deze, voor het eerst in beweging komend. ‘Maantraan en teer gouden krullen. Daar, onder haar schouder.’

De eerste Gobelin keek en knikte langzaam. ‘Daar doen we het voor, jep. Als de knappe heks zo goed wil zijn...’ De Gobelin hield zijn bottige hand naar Petra.

‘Nee,’ zei Petra, zo vlak als ze kon. ‘Dit is niet van mij om weg te geven. Het was van mijn vader. Ik kan niet –’

‘Het is helemaal niet van jou, mijn mooie dochter,’ zei de Gobelin rustig, dichterbij komend. ‘Het behoort toe aan de Gobelins. Je kunt niet stellen dat dat niet ons handwerk is.’

‘Nee,’ stamelde Petra. ‘Ik dat zeg ik niet. Het is gewoon...’

‘Ze beledigd ons, vrienden,’ zei de derde Gobelin, zijn ogen verhelderden zich afschuwelijk. ‘Ze wil ons niet respecteren en ons onze tol onthouden en nog wel met ons eigendom.’

Petra drukte zich tegen de muur. ‘Nee. Het is enkel... er moet iets anders zijn!’

‘We doen geen verzoek, mooie dochter,’ antwoordde de eerste Gobelin zijn hand ophoudend. ‘Geef de tol, of we pakken het met geweld. Heks magie kan niet op tegen Gobelin wetten. Of wil je liever op de harde manier de waarheid leren?’

De Gobelin rekte zich uit, zijn bottige handen wierpen een schaduw over Petra’s broche op haar mantel. Ze kromp ineen en duwde zich tegen de koude stenen achter zich, maar ze kon nergens heen. Snel, bijna subtiel, plukt de Gobelin de broche van haar mantel. Onmiddellijk draaide hij weg, haar wegzuivend en de broche onderzoekend bij het licht van het vuur. Petra leunde tegen de muur.

‘Wat ga je ermee doen?’ vroeg ze hol.

‘Ze is nog hier,’ zei een van de Gobelins.

‘Ze zal snel genoeg verdwijnen, vrienden,’ reageerde de ander, terugkerend naar het magische vuur.

Petra hervond zich, ging rechtop staan en herhief haar stem een weinig. ‘Ik zei, wat ga je met de broche doen?’

‘Dat gaat je niet aan heks,’ zei de eerste Gobelin zonder zich om te draaien. ‘Dit is eigendom van de Gobelins. Jou onhandige handen hebben het lang genoeg vastgehouden. Het was nooit van jou.’

‘Mijn vader heeft hard gewerkt om die broche te betalen,’ zei Petra dapperder wordend. ‘Hij heeft hem eerlijk gekocht. Durf het niet te beweren dat hij hem stal.’

De eerste Gobelin keek haar duidelijk geïrriteerd over zijn gebogen schouder aan. ‘Jullie mensen en jullie bedrog van “betaling”. Als jouw waardeloze vader inderdaad dit kleinood in zijn bezit had, dan is hij een dief en een leugenaar. Het was nooit van hem en het zal waarschijnlijk een jaar poetsen betekenen om het te zuiveren was zijn smerige aanraking. Nu wegwezen voor je ons kwaad maakt heks en wees blij dat je verdwalen deze nacht het object naar zijn *rechtmatige* eigenaren heeft gebracht.’

‘Die broche was van mijn vader,’ stelde Petra, haar toverstok pakkend.

De Gobelin draaide zich weer om, langzaam, kijkend naar Petra met één zwart oog. 'Kan ik door je bewering aannemen, mooie heks, dat je vader dood is?'

Een brok welde op in Petra's keel. Ze slikte hem weg, in haar ogen glinsterden opeens tranen. Ze kon niets zeggen. In plaats daarvan knikte ze stug.

De Gobelin keek haar nog even aan, zijn blik emotioneel. Uiteindelijk draaide hij zich van haar weg. 'Dit is goed nieuws vrienden,' zei hij Petra negerend. 'De smerige dief is dood. Zijn adem koud. Het zal maar de helft van de tijd vragen om dit stuk van zijn gore aanraking te reinigen.'

Petra hief haar toverstok, keek erover uit in een waas van tranen. Een oogwenk later was het magische Goblin vuur uit. Duisternis viel als een deken in de steeg.

'Dat was een vergissing, mooie dochter,' gromde de eerste Gobelin vanuit de plotse schaduw.

'Ik ben niet je dochter,' meldde Petra met een dode ijskoude stem.

Er was een geluid. In de ondoordringbare duisternis klonken kreten, afgebroken door afgrijselijke krakende klappen. De geluiden vermengden zich met het gebrul van een onverwachte ijzige wind de door de steeg rolde, de sneeuw opheffend en huilend in de regenafvoeren. Het duurde niet meer dan vijftien seconden.

Bij de opening van de steeg, waar deze aansloot op de Dorpsstraat, stopte een jonge man. Hij luisterde, hoorde het galmen van kreten en bot-rammelende klappen en zijn ogen sperden zich open. Hij greep zijn toverstok en schoot de steeg in, zijn hart klopte in zijn keel.

'Petra!' riep hij stoppend in de duisternis. 'Petra ben jij daar? Ik ben naar je op zoek geweest! Alles in orde?'

Een vorm verscheen vanuit de duisternis van de steeg, langzaam lopend door de dwarrelende sneeuw. De man keek met opgeheven toverstok terwijl de figuur naderbij kwam. Iets leek te gloeien in de duisternis, een soort wisselende, parelmoerachtige vonk schijnend van de mantel van de figuur.

'Petra?' zei de man verwonderd en bezorgd.

'Ted,' zei de figuur, uiteindelijk stoppend in het gele licht van de straatlamp. 'Je bent, zoals altijd, precies op tijd.'

'Petra,' zuchtte Ted opgelucht zijn arm om het meisje leggend. 'Alles goed? Ik zag je daarnet voorbij de winkel lopen. Ik ging zo snel mogelijk naar je op zoek. Wat moest je in die steeg?'

Petra schudde lichtelijk haar hoofd, haar ogen stonden vreemd leeg. 'Gewoon lopen.'

'Dat is geen beste plek om te gaan lopen Petra,' antwoordde Ted, haar uit de steeg leidend. 'Helemaal niet als het donker is. Heb je iemand ontmoet?'

‘Laten we terug gaan Ted. Ik heb het koud,’ zei Petra zijn vraag ontwijkend. Ze liep naast hem, zijn arm om haar schouder toestaand, maar deze nauwelijks voelend. ‘Zo koud Ted. Zo koud dat ik bijna bevroren ben.’



k kan je nu nog niet alles vertellen,’ zei Petra, mismoedig

starend in het vuur. ‘Misschien gauw wel, maar voor nu is het gewoon te groot. Op dit moment is het genoeg te vertellen over de doos die ik kreeg van het Ministerie. Mijn vaders spullen.’

Zij en Ted zaten in gelijksoortige stoelen met hoge rug bij het haardvuur in de hoek van de Drie Bezemstelen. In de buurt knipperde echte kaarsen in een miezerige Kerstboom, hun vlammen glansden vrolijk in iedere denkbare kleur. Het was laat en de zaak was bijna volledig leeg. De elf, Thrimple, bewoog zich tussen de tafels en stuurde, met korte zwaaien van zijn vingers, magisch een grote bezem en stofblik.

‘Je hebt het Noah verteld is het niet?’ zei Ted, kijkend door zijn, bijna lege, Boterbierglas naar het vuur.

‘Wees alsjeblieft niet jaloers op, Ted,’ zuchtte Petra met een flauwe glimlach. ‘Noah en ik zijn alleen vrienden, tenminste op dit moment. Trouwens, jij hebt Victoire. Van wat iedereen vertelt zijn jullie een echt stel.’

Ted knikte raadselachtig met opeen geperste lippen. ‘Dus je hebt Noah nog niets van de rest verteld, juist?’

‘Ik heb het aan niemand verteld. Het is niet zo’n soort geheim.’

‘Maar je maakt je bezorgt erover,’ ging Ted door. ‘Angstig zelfs.’

Petra schudde onopvallend haar hoofd. ‘Ik heb mijn ouders nooit gekend, Ted. Ze zijn al mijn hele leven er niet. Waarom nu? Waarom moet ik het me zo erg aan trekken? Hoe kun je iemand missen die je nog nooit gekend hebt?’

Ted antwoordde niet. Enige ogenblikken staarden beide in het krakende vuur dat brandde in de openhaard. Tenslotte zei Ted, ‘Ik denk niet dat je met je ouders moet hebben samen geleefd om hen te kennen. Je kent ze door de vorm van leegheid waar ze zouden moeten zijn. Tenminste, zo is het voor mij.’

Petra knikte. ‘Al wat ik weet is dat ik ze nodig heb. Ik heb ze nodig om te zeggen wat ik moet doen. Ik ben zo in de war.’

‘Denk je dat zij zouden weten wat te doen?’ vroeg Ted.

Petra dacht hier even over na, haalde toen haar schouders op.

‘Hoe ouder ik word,’ ging Ted door, ‘hoe mee ik begin te beseffen hoe weinig iemand echt weet. Ik groeide op in de overtuiging dat mijn Oma absoluut alles wist. En toen, een paar jaar geleden, besepte ik dat ze bijna al haar wijsheid en wereldwijsheid uit De Kibbelaar heeft. Ik bedoel, ik heb niets tegen De Kibbelaar, weet je, tot op zekere hoogte, maar een bron van doordachtheid en feitelijke weergave is het niet. Ik ben gek op mijn Oma, maar wat ik toen besepte, schokkend als het kan zijn, is dat ze maar aanmoddert door het leven, er maar het beste van makend, net als wij allemaal. Daar achterkomen was een beetje beangstigend, maar aan de andere kant was het ook een beetje geruststellend. Het betekend dat ik net zo goed in staat ben om iets van mijn leven te maken als zij is.’

Petra keek opzij naar Ted. ‘Dus, wat betekent je Oma nu voor je?’

Ted grijnsde. ‘Ze betekent het zelfde voor me als ze altijd deed. Ze betekend dat er altijd iemand is om me te vertellen dat ze van me houd en dat alles goed zal komen. Dat is waarom de mensen die van ons houden echt hier zijn, denk ik. Ze weten misschien niet waar ze het over hebben en ze kunnen er volledig naast zitten, maar dat betekend niet dat we het niet altijd willen horen’

‘Dat is niet erg geruststellend,’ stelde Petra vlak, zich weer naar het vuur wendend.

‘Dat komt alleen omdat je er verkeerd naar kijkt,’ zei Ted vertrouwelijk. ‘Je denkt er teveel aan. Jouw probleem is dat je te slim bent Petra. Je denkt te diep na.’

‘Beter zo dan andersom.’

‘In tegendeel,’ glimlachte Ted. ‘Soms zijn we zo zeker over wat we verwachten te zien dat we onszelf wijs maken dát we het zien, zelfs als het niet waar is, zelfs als het pure onzin is. Je mist je ouders niet omdat je een plattegrond van je leven wilt Petra. Je mist je ouders omdat je iemand nodig hebt om naast je te zitten en je verteld dat ongeacht waar de plattegrond je heen brengt, het een groots avontuur zal zijn, omdat zij daar met je zullen zijn en ze altijd van je zullen houden welke kant je ook opgaat.’

Petra keek opnieuw, strak, naar Ted. ‘Wat maakt jou eigenlijk zo’n specialist?’

Ted schouderchikte. ‘Leeftijd, ervaring en vier Boterbiertjes. Doe er een Oude Klare Jonge Borrel bij en ik krijg een diploma voor de beste, verdraaide, genie.’

Petra kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Zie je?’ zei Ted, haar op haar schouder kloppend. ‘Ik maakte je aan het lachen. Dat is waar de mensen die van je houden goed voor zijn. Ze kunnen je aan het lachen maken ongeacht hoe beroerd de dingen eruit zien.’

Petra knikte en zuchtte. ‘Dat lange haar staat je trouwens goed.’

‘Jep, ik probeer de laatste tijd verschillende stijlen,’ antwoordde Ted luchtig. ‘Ik probeerde stekeltjes,’ terwijl hij sprak, kromp zijn haar plotseling tot de lengte van een militaire stekelbos, opvallend veel als die van Petra’s Verweer Tegen de Zwarte Kunsten leerkracht, Coenraad van der Beek. ‘En ik probeerde rock star lengte,’ ging Ted door, en nu sprong zijn haar weer uit zijn hoofd en omlijstte zijn schouders in lange zwarte lokken. ‘En ik probeerde zelfs de George Wemel speciaal,’ eindigde hij en zijn haar kapte zich plots in een uitgestrooide wildernis en werd vlammend rood. Petra sloeg haar handen voor haar mond en gilte van het lachen.

‘Je gezicht veranderde ook een beetje,’ hijgde ze na. ‘Je zag er even net uit als George.’

‘Het is een beetje lastig om te beheersen,’ bekende Ted opstaand. ‘Het is jaren geleden dat ik mijn Transformagiër mogelijkheden gebruikte. Ik probeer me nog steeds te herinneren hoe het op de juiste manier te doen.’

Petra zakte weer terug in haar stoel, Ted met haar ogen volgend die zijn mantel van de haak haalde. ‘Je gaat weer.’

‘Ik ga weer,’ knikte hij. ‘George wil dat ik morgen de zaak open. Die man houdt er totaal geen rekening mee dat ik geen ochtendmens ben.’

Petra glimlachte nog altijd een beetje terwijl Ted zijn mantel omschudde. ‘Bedankt Ted. Het was een goed gesprek.’

‘Praten ben ik het best in,’ antwoordde Ted. ‘Sorry dat ik niets voor je heb deze Kerst.’

‘Ik zal het er deze keer bij laten.’

Ted draaide zich naar de deur, maar stopte toen. Half glimlachend draaide hij zich terug naar Petra en boog zich naar haar. ‘Het komt wel goed,’ fluisterde hij vertrouwelijk. ‘Het is allemaal een geweldig avontuur. En de mensen die van je houden - mensen zoals ik - zullen met je mee reizen, met iedere stap die je zet.’

Petra glimlachte en het was een echte glimlach. Ted richtte zich tot haar. Er was een lang eigenaardig ogenblik terwijl ze elkaar in de ogen staaarde, tenslotte keek Ted naar beneden.

‘Welterusten, Petra,’ zei hij. ‘Vrolijk Kerstmis.’

‘Vrolijk Kerstmis, Ted,’ antwoordde ze.

Hij stapte naar de deur, tussen de tafels door en stappend over Thrimple’s zwevende stofblik. Dan was er een golf koude lucht en het gefluit van een winterwind en was hij weg.

Petra keek in het vuur.

Kort daarna boog ze zich, nam haar mantel op haar schoot en vond de opalen broche vast erop. Ze haalde hem voorzichtig van haar mantel en hield hem in haar handen.

‘O, Papa,’ fluisterde ze. ‘Zeg me dat het allemaal goed komt. Vertel me dat je van me houdt en dat je altijd bij me zult zijn.’

Als eerder verscheen er door het vasthouden van het opaal de afbeelding van haar vader in haar hoofd. Ze zag hem de broche kopen van de ietwat ijselijke meneer Ichabod, zag hem het uit de winkel dragen en de straat in, waar een beetje sneeuw gevallen was. Hij was vrolijk, hij had iets geweldigs had gedaan voor een persoon waar hij veel van hield.

Petra stopte opeens, haar adem stokte. Haar vingers sloten zich langzaam rond de opalen broche en sloot deze op. Had ze zich vergist? Was het mogelijk? *Soms zijn we zo zeker van wat we verwachten te zien, had Ted daarstraks gezegd, dat we onszelf wijs maken dát we het zien, zelfs als het niet waar is...*

In het visioen, liep haar vader vrolijk over de besneeuwde kinderkopjes, bewegend door de winkelende mensen massa, vrolijk neuriënd. En dan, zachtjes, begon hij ietwat vals te zingen:

*‘O, ik heb een meisje, een meisje zo mooi als kan zijn, het zoetste meisje dat er is
En voor die lieve schat met ravenzwart haar, koop ik diamanten zoals ze zelf is
Dan dansen we wij twee, in een grote ruime kring, onder het licht van de heldere maan
En gelukkige zullen we zijn mijn prinses en ik, als het water is met de kraan
als het water is met de kraan...’*

Petra knipperde, luisterend naar het liedje in haar hoofd. Haar vader had de broche eigenlijk niet voor zijn vrouw gekocht. Hij had het gekocht voor zijn ongeboren dochter. Natuurlijk kon hij niet geweten hebben dat hun baby een meisje zou zijn, maar hij wist het toch, of hoopte het zo vurig dat het voor hem net zo goed was als het weten. Hij wilde voor zijn dochter een erfgoed, een overerving kopen. Hij hield toen al van haar, voor ze nog geboren was, voor hij haar kende. Hij kende haar alleen van vorm van de hoop die in zijn hart was.

Vrolijk Kerstmis Petra mijn lief, mijn prinses... Vrolijk Kerstmis...

Petra zat in de lege ruimte en huilde om haar verloren vader. Maar glimlachte ook, zelfs door haar tranen. En ze hield de broche vast, haar Kerstcadeau. Ze omklemde het stevig, wiegend in het licht van het vuur als was ze een baby vastgehouden in sterke geruststellende armen, wiegend... wiegend...

Einde